

Fulls de la **R**evista

Il·lustracions de Lluís Oliver

E la nave va

Pere Prada i Soler

Hola, sóc la poesia, però no us espanteu. Sóc també una barca. I un gra de sorra. I un dit. Tot em conté com jo us continc a tots vosaltres, encara que potser fins avui no m'hàgiu descobert, conscientment vull dir. Sóc l'ona del mar, per més que el mar tal volta no em reconegui tampoc. Sóc, i amb això n'hi ha ben bé prou: o és que aspireu a alguna cosa més que *ésser*?

M'enceto, si tasteu el meu nom –i el nom resulta, com el *tot* capiculat, el món–, amb una *p* explosiva, fruit de la *por* i del dolor, tant com l'agonia que em corrou; neguit *pouat* del més enllà i del més endins, *passió* del no res que esdevé *pèlag* d'absoluts en un instant. Una essa em bressola, essa sonora, car la tendresa, mai exempta de lucidesa, fa palesa la meva identitat: amor i mort, dolcesa i temperi, ingenuïtat i odi, amalgamen la sinuositat de la meva singladura ferotge.

Text llegit a la 1a Festa de Poesia de Navata (Alt Empordà), el dia 9 d'octubre de 1996

Disposo, per fi, de totes les vocals, llevat de la teva: sense tu no existiria, sense la teva presència ineludible que acabí de donar lllum, i contrallum, a la meva gestació.

Tal com m'etzibà, doncs, el príncep de la Incultura d'una estranyíssima i llunyaníssima ciutat, tothom és capaç de parir poemes ajuntant un substantiu i un adjectiu, ben bé el contrari de la radical essència creadora: la poesia no necessita, no necessito, adjectius ni subjectius, sols silencis, sols música, sols el crit deforme, sols la veritat amagada, que és l'únic que atorga sentit a l'existència. La poesia és màgia, la poesia és un cop de puny a l'estultícia, la poesia és el bes que passa, tan inabastable perquè és etern, perquè alenarem sempre el seu record i a la vegada el delit de recobrar-lo en algun indret, en algun temps.

La poesia és el temps sense temps, que per això és temps. La poesia sou vosaltres quan us despulleu de noses i us sentiu nous,

quan intuïu si més no que la lluna no només sobrevola la terra, sinó que es troba en algun replec de la pell, en algun sacsó desconegut i alhora tan proper, freixa de les pròpies freixes.

Poesia és allò que hem mamat, i patit, i somniat, i viscut, però que ens han calgut molts anys per esbrinar-ho; molts anys, tal com deia Picasso, per assolir la joventut.

Poesia és la saba i el corc imprescindibles per tal de fruit d'una lleugera, d'una subtil noció de la nostra personalitat, singular i col·lectiva: sempre canviants, sempre contradictoris, sempre itinerants, sempre calidoscòpics. No, no matis mai aquell fluid ni aquell rosec: si cometessis aital crim, talment la flor negra de la Rodoreda, et quedaries sense re, sense aire, sense abismes ni senderes, sense cuques de llum.

Poesia és -p/o/e/essa sonora/i/a/t/u-, també, aquesta nit: esclat de fràgils i perennes onades, *E la nave va* felliniana, nau d'avatars, Navata.

